

สำนักงานพัฒนาคุณภาพงาน

เลขที่ผลงาน...../.....

วันลงทะเบียน.....

แบบเสนอผลงานกิจกรรมพัฒนาคุณภาพงาน ประเภทเรื่องเล่าเร้าพลัง

(แบบฟอร์ม F-WI-RA-OS-201/04)

ส่วนที่ 1

ชื่อ-สกุล นางสาวสุชาดา พลายแก้ว รหัสบุคคล 013641

เบอร์โทรภายใน 1413 , 1423 เบอร์โทรมือถือ 0830849939

Email Address iicij_chada@hotmail.co.th

หน่วยงาน หอผู้ป่วยพิเศษ สติ-นรีเวช 4NE

ภาควิชาฯ / ฝ่าย(ต้นสังกัด) งานการพยาบาลสูติ-นรีเวช

*ชื่อ-สกุล นางสาวสุชาดา พลายแก้ว รหัสบุคคล 013641

(ผู้ที่จะรับเงินโดยโอนผ่านบัญชี)

โปรดเขียน (✓) ในช่อง ☒ อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite ☐ ไม่อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite

*หมายเหตุ:

1.กรณีที่ผลงานผ่านเกณฑ์และได้รับเงินรางวัล คณะฯ จะโอนเงินรางวัลเข้าบัญชีเงินเดือนผ่านทางรหัสบุคคลที่ท่านได้ระบุไว้

โดยขอให้ระบุตัวแทนการรับเงินเพียง 1 ท่าน

2.ผลงานทุกประเภทที่ส่งประกวดเป็นลิขสิทธิ์ของคณะฯ ห้ามมิให้ผู้ใดนำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

(กรรมการออกข้อมูลให้ครบถ้วนทุกช่องและทบทวนความถูกต้อง เพื่อผลประโยชน์ของท่าน)

คำชี้แจงสำหรับการเขียนผลงานประเภทเรื่องเล่าเร้าพลัง (บทความ)

1. เนื้อหา

เนื้อหาครอบคลุมในเรื่อง “ความงาม ความดี ความสุขในการทำงาน” รวมถึงสอดคล้องกับหัวข้อ (Theme) เพื่อกระตุ้นให้เกิดแรงบันดาลใจ ตกตะกอนความคิด การสร้างความรู้ คุณค่า เสริมพลังเชิงบวก ข้อคิดที่นำไปสู่การพัฒนาต่อยอดการทำงานของตนเองและผู้อื่นได้

2. หลักการเขียน

* ประเด็นที่อยากสื่อถึงผู้อ่าน

* เรื่องเล่าประกอบด้วย บทนำ เนื้อเรื่อง และ สรุป จากและเป็นประสบการณ์ที่ได้จากการทำงาน

หมายเหตุ : บทสรุปขอให้เพิ่มว่า เรื่องนี้เปลี่ยนแปลงการทำงานอย่างไรและสอดคล้องกับหัวข้อ(Theme) อย่างไร (เช่น การพัฒนากระบวนการ หรือมีการใช้กระบวนการทางคุณภาพ ในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น หรือมีการนำความรู้ทางคุณภาพไปประยุกต์ใช้)

ข้อมูลไม่เกิน 3 หน้ากระดาษ A4 (ไม่รวมกับส่วนที่1) หากเกินข้อกำหนดขออนุญาตพิจารณาตัดสิทธิ์

ใช้ Font ตระกูล TH Sarabun New 16 เท่านั้น

ชื่อเรื่อง การเปลี่ยนแปลง

เป็นเวลาร่วมสองปีเต็มก็ว่าได้ กับสถานการณ์โรคระบาดครั้งยิ่งใหญ่ ที่คร่าชีวิตประชาชนชาวไทยกว่าหกพันคน ซึ่งทุกคนล้วนทราบกันดีว่าเจ้าโรคระบาดตัวร้ายนั้นก็คือ โควิด-19 ที่เริ่มระบาดหนักในประเทศไทยช่วงเดือนเมษายน 2563 ที่ผ่านมา และยังทวีความรุนแรงอย่างต่อเนื่อง ไม่มีแนวโน้มที่จะยุติลง

ฉันจำเหตุการณ์การเริ่มระบาดของโรคนี้ได้ดี ซึ่งตอนนั้นเป็นช่วงครบกำหนดคลอดของพยาบาลท้องแก่อย่างฉันเอง ฉันมีหน้าที่เป็นพยาบาลดูแลคนไข้ในหอผู้ป่วยพิเศษ ซึ่งหากเป็นเหตุการณ์ปกติงานหอผู้ป่วยพิเศษก็ค่อนข้างหนักสำหรับคุณแม่ท้องแก่ใกล้คลอดพอสมควร แล้วก็ต้องมาตกอยู่ในสภาวะยุคโรคระบาดด้วยแล้ว ยิ่งเป็นงานหนักเพิ่มเป็นสองสามเท่าเลยทีเดียว สภาพการรับมือในสภาวะโควิด-19 ระบาดระยะแรก ความขาดแคลน ความเอาใจใส่เปรียบของพ่อค้าแม่ ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่เราต้องเจอ เราต้องมาประสบปัญหาขาดแคลนหน้ากากอนามัย ในยุคที่หน้ากากอนามัยสำคัญมากที่สุดสำหรับการป้องกันโรคระบาด ขาดแคลนแอลกอฮอล์ล้างมือ หากจะพอมียาจำหน่าย ราคาก็พุ่งไปถึงหลักพัน จากเดิมเพียงหลักสิบ ทุกคนล้วนตื่นตระหนกเอาตัวรอด ในความโศกเศร้านั้น ฉันยังพอมีความโชคที่อยู่บ้าง สภาวะวิกฤตนั้นทำให้ฉันได้เห็นน้ำใจเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน คุณแม่ใกล้คลอดอย่างฉันได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนๆ พี่น้องๆ ทั้งในกรุงเทพและต่างจังหวัด “พี่คะหนูส่งแม่ไปไหนะ พี่ใกล้คลอดแล้ว พี่จำเป็นมากกว่าหนู” ฉันจำข้อความนี้ได้แม่น ข้อความที่น้องคนหนึ่งให้เห็นภาพสถานการณ์โควิด-19 ของโรงพยาบาลรามาริบัติ ผ่านโซเชียล และทราบว่านี่คือที่ทำงานของฉัน ข้อความและหน้ากากอนามัยจำนวนไม่มากนักที่ได้รับนั้น ทำให้ฉันมีกำลังใจในการทำงานและพร้อมสู้กับโรคระบาดที่กำลังรุนแรงขึ้น ฉันคลอดลูกชายคนแรกอย่างปลอดภัย ทั้งฉันและลูก ถึงแม้ว่าจะเป็นสถานการณ์ที่ไม่ปกติ ต้อง swab covid-19 ก่อนคลอด รอผลอย่างยาวนาน กังวลยิ่งกว่ารอคลอด งดเยี่ยม จำกัดคนเฝ้าห้องพิเศษเพียง 1 ท่าน แต่ฉันก็ผ่านมาได้

90 วันสำหรับชีวิตคุณแม่ลูกอ่อนเลี้ยงลูกอยู่บ้าน ผ่านไปไวยิ่งนัก ฉันกลับมาทำงานในวิถีแม่หลังคลอด ที่ต้อง “บิมนม” คำติดติดปากของแม่หลังคลอดที่ต้องกลับมาทำงาน และเก็บนํ้านมส่งให้ลูก ฉันเองก็ฝากลูกชายไว้กับคุณแม่ของฉัน ให้ท่านดูแลอยู่ต่างจังหวัด จึงกลายเป็นคุณแม่กึ่งบิมนมนั่นเอง หลังจากลาคลอด สถานการณ์โรคระบาดดูเหมือนจะดีขึ้น ทุกอย่างเหมือนจะเริ่มกลับสู่สภาวะปกติ เพียงแต่เราต้องใช้ชีวิตแบบ new normal ใส่หน้ากากอนามัย เว้นระยะห่าง ล้างมือ บรรยากาศการทำงานเริ่มกลับมาเป็นปกติ แต่ในช่วงสงกรานต์ปี หรือใกล้เทศกาลปีใหม่ covid-19 กลับมาระบาดอีกครั้ง จำนวนผู้ป่วยลดลงจากการปรับเปลี่ยนการรักษาของทีมแพทย์ การบริหารของโรงพยาบาล หอผู้ป่วยที่ฉันทำงานถูกปิด และปรับเป็นพื้นที่กักตัวของเจ้าหน้าที่กลุ่มเสี่ยง วิถีแม่หลังคลอดอย่างฉันที่ต้องทำหน้าที่ผลิตนมส่งลูกชายเริ่มกังวลใจ ทั้งกลัวเสี่ยงได้รับเชื้อระหว่างดูแลกลุ่มเสี่ยง ทั้งกลัวนมที่จะส่งให้ลูกปนเปื้อน และการเดินทางหรือการขนส่งขณะนั้นก็เคร่งครัดในการข้ามเขตจังหวัด ทั้งกลัวการเปลี่ยนแปลงงานที่เคยทำ ถึงเวลาตัดสินใจ จะไปต่อหรือพอแค่นี้ ฉันตัดสินใจปิดฟาร์มนมเมื่อลูกชายเข้าเดือนที่ 10 อาจจะดูไม่นานสำหรับแม่หลายคน แต่สำหรับฉันเพื่อต้องรับมือกับการเปลี่ยนแปลง ฉันว่านี่คือทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับตัวเองและลูกชายอันเป็นที่รัก โรงพยาบาลรามาริบัติเริ่มเกิดวิกฤตการณ์ ผู้ป่วย covid-19 จำนวนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จำเป็นต้องเปิด hospitel หรือโรงแรมสำหรับผู้ป่วยที่มีอาการไม่รุนแรง เรียกว่าผู้ป่วยสีเขียว นั่นเอง เพื่อนร่วมงานที่หอผู้ป่วยถูกส่งไปช่วยดูแลผู้ป่วย covid-19 ที่ hospitel ฉันจึงตัดสินใจหยุดการบิมนมและขอหัวหน้าไปร่วมทีมกับทุกคนด้วย ฉันไม่เคยเจอรูปแบบการทำงานแบบนี้มาก่อน สถานการณ์ตอนนั้นที่บางต้องทำงานทั้งวันทั้งคืน รูปแบบการทำงานที่เราช่วยกันก่อตั้งกลุ่มดูแลผู้ป่วยจากเจ้าหน้าที่หอผู้ป่วยต่างๆ ที่ถูกส่งมาช่วยโรงพยาบาลก่อตั้งทีม ลองผิดลองถูก รูปแบบการทำงานภายใต้ชุด PPE การทำหัตถการต่างๆ ภายใต้ชุดที่ร้อนอึดอัด และต้องแข่งกับเวลา เหนื่อยนะ แต่ทุกครั้งทีเหนื่อย เมื่อหันไปเจอรอยยิ้มของทีม เสียงเชียร์จากทีมผ่านฉากกัน ผ่านกล้องวงจรปิด คำขอบคุณจากผู้ป่วยที่ถูกกักตัวจำกัดบริเวณ และที่ขาดไม่ได้กำลังใจจากทางบ้านผ่านหน้าจอมือถือ ทำให้ฉันพร้อมสู้กับงานตรงหน้า

4 เดือนกับการทำงานในที่ที่ฉันไม่เคย เพื่อนร่วมงานที่ผลัดกันเปลี่ยนทีมทุกเดือน ทีมแพทย์ทีมเภสัช ฉันว่างานนี้ก็เป็นงานที่ทำหาย เป็นประสบการณ์ที่น่าจดจำ เป็นช่วงหนึ่งของชีวิตที่เกิดการเปลี่ยนแปลง ฉันไม่ได้กลับบ้านไปเจอหน้าลูก เจอหน้าครอบครัว ไม่ได้กอด ไม่ได้หอม แต่อย่างน้อย สื่อโซเชียลยังทำให้ฉันได้พูดได้คุย ได้ยินเสียง ได้เห็นหน้าครอบครัว ทำให้ฉันมีแรงทำงาน มีแรงสู้ สู้ไปพร้อมกับเพื่อนร่วมงาน หลังจากสถานการณ์คลี่คลาย hospitel ปิดลง ฉันและทีมถูกส่งกลับมาทำงานที่เดิม แต่การให้บริการผู้ป่วยกลับเปลี่ยนไป ฉันจำเป็นต้องดูผู้ป่วยคัดกรอง ดูแลผู้ป่วยจักษุ ทั้งหญิง ทั้งชาย ทั้งเด็ก ทั้งผู้ใหญ่ การแลกเปลี่ยน เรียนรู้ เริ่มต้นใหม่อีกครั้ง

ฉันเหมือนกลับไปเป็นน้องพยาบาลจบใหม่ เรียนรู้อะไรใหม่ๆจากทีมศัลยกรรม ทีมจักษุ สิ่งต่างๆล้วนเป็นประสบการณ์ที่คิดว่าไม่น่าจะเกิดขึ้นกับพยาบาลสตูดิโออย่างฉัน การเรียนรู้ซึ่งกันและกันกับทีมต่างแผนก เป็นไปอย่างราบรื่น สนุกสนาน เกิดความกลมเกลียวในเพื่อนร่วมงานต่างแผนก จวบจนปัจจุบัน

ทุกความรู้สึกตลอดระยะเวลาสองปีที่ผ่านมา ล้วนก่อเกิดจากการเปลี่ยนแปลง ที่ฉันเองก็ไม่ว่าการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจะยังคงหมุนเวียนต่อไปอีกมากน้อยเพียงใด ที่ทำงานที่เคยชิน อาจกลายเป็นแหล่งเรียนรู้ใหม่ที่เราทุกคนต้องพร้อมรับมือ ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยสำหรับการยอมรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นภายในระยะเวลาเพียงแค่สองปี ถึงแม้จะเป็นช่วงเวลาไม่ถึงครึ่งของการทำงานที่ผ่านมาของฉัน แต่ฉันเชื่อว่า หากเราทุกคนลองเปิดใจ ลองปรับตัว ลองเปิดโอกาสให้ตัวเองได้เรียนรู้ เปิดใจรับเพื่อนใหม่ การทำงานในรูปแบบใหม่ จะทำให้เราผ่านการเปลี่ยนแปลงต่างๆไปได้ ฉันไม่รู้เลยว่าในอนาคต ที่ทำงานของฉันจะเปลี่ยนเป็นรูปแบบไหน ฉันจะต้องโยกย้ายไปช่วยหน่วยงานอื่นอีกหรือไม่ แต่ฉันพร้อมจะปรับตัว ยอมรับการเปลี่ยนแปลงนั้น เพื่อช่วยเหลือองค์กร เพื่อช่วยเหลือผู้ป่วย เพื่อทำหน้าที่ลูกที่ดีของพ่อแม่ แม่ที่ดีของลูกเพื่อสร้างความมั่นคงให้กับครอบครัว ในวันนี้ฉันยอมรับแล้วว่า ทุกสิ่งรอบตัวย่อมมีการเปลี่ยนแปลง เหมือนโลกที่หมุนเวียนเปลี่ยนแปลงทุกวันตามกาลเวลา เพียงแต่รอแค่ว่าการเปลี่ยนแปลงนั้นจะเร็วหรือช้า จะสั้นหรือยาวนานแค่นั้นเอง

...ไม่มีใครอยู่อยู่กับที่ได้ตลอดไป ทุกคนล้วนต้องก้าวเดินต่อไป พร้อมกับการเปลี่ยนแปลง..

ลงชื่อ(เจ้าของผลงาน).....ส.ช.เตา.....พวงแก้ว

(นางสาวสุชาดา พลายแก้ว)

ลงชื่อ(หัวหน้าหอผู้ป่วยพิเศษสูติ-นรีเวช).....ส.ก.น.....ส.วิจิต

(นางสาวมัทนา สังวาลย์)

สังกัดงานการพยาบาลสูติ-นรีเวช

วัน / เดือน / ปี

28 เมษายน 2565